

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PENELOPE DOUGLAS

Corupt

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2020

CAPITOLUL 1 ERIKA

El nu avea să fie aici.

Nu avea niciun motiv să apară la petrecerea de adio a fratelui său, din moment ce nu se suportau reciproc, așa că...

Nu, el n-o să fie aici.

Suflecându-mi mânecile puloverului subțire, am intrat grăbită pe ușa din față a casei Crist și am traversat în viteză antreul, ducându-mă țintă spre scara interioară.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe majordom apărând de după colț, dar nu m-am oprit.

— Domnișoară Fane! Ați întârziat foarte mult.

— Da, știu.

— V-a căutat doamna Crist.

Sprâncenele mi-au țâșnit în sus. M-am răsucit și m-am zgâit la el, pe deasupra balustradei.

— Chiar așa? l-am întrebat, cu uimire prefăcută.

A strâns din buze, iritat.

— Doamna m-a trimis pe *mine* să vă caut.

Am zâmbit și m-am aplecat peste balustradă, sărutându-l iute pe frunte.

— Ei bine, sunt aici, l-am asigurat. Acum poți să te întorci la îndatoririle dumitale importante.

M-am răsucit și am urcat treptele. Muzica se auzea slab, dinspre petrecerea de pe terasă.

Mă îndoiam că Delia Crist, cea mai bună prietenă a mamei mele și regina neîncoronată din Thunder Bay — mica noastră comunitate de pe Coasta de Est —, și-ar fi irosit timpul prețios căutându-mă personal.

— Rochia e pe patul dumneavoastră! mi-a strigat majordomul.

Am oftat exasperată și am mormăit în barbă:

— Mulțumesc, Edward.

Nu îmi trebuia o rochie nouă. Aveam câteva pe care nu le purtasem decât o dată. Pe deasupra, la vârsta de nouăsprezece ani eram capabilă să-mi aleg singură hainele. Oricum, el nu avea să fie aici, să îmi vadă rochia. Iar dac-ar fi fost, nu s-ar fi uitat la mine.

De fapt, ar fi trebuit să fiu recunoscătoare. Doamna Crist se gândise la mine și fusese frumos din partea ei să se asigure că aveam o rochie la dispoziție.

Un strat subțire de nisip îmi acoperea pulpele și tălpile; m-am aplecat și mi-am pipăit jeansii scurți, largi, ca să-mi dau seama dacă mă udasem pe plajă. Oare aveam nevoie să fac un duș?

Nu. Eram deja în întârziere. Dă-l naibii de duș!

Repezindu-mă în camera mea — cea pe care mi-o repartizase familia Crist, pentru nopțile în care rămâneam aici —, am descoperit pe pat o rochie de cocktail, albă și sexy. Am început imediat să mă dezbrac.

Bretelele subțiri nu prea reușeau să-mi susțină sânii, însă rochia mi se potrivea perfect, mulându-mi-se pe trup și făcându-mi tenul să pară mai bronzat. Doamna Crist avea gusturi minunate în materie de haine. La urma urmei, era bine că ea îmi alesese rochia. Măine urma să mă întorc la facultate. Fusesem prea ocupată cu pregătirile ca să-mi mai bat capul gândindu-mă cu ce să mă îmbrac în seara asta.

Intrând în baie, m-am curățat de nisip, apoi mi-am periat repede părul lung și blond și mi-am aplicat un pic de luciu de buze. M-am repezit iar în dormitor, am înhățat sandalele arămii, cu barete, pe care doamna Crist mi le lăsase lângă rochie, și am fugit jos.

Mai sunt douăsprezece ore.

Înima îmi bătea din ce în ce mai tare în timp ce străbăteam în pas alergător holul, către partea din spate a casei. Măine, pe vremea asta, urma să fiu complet pe cont propriu: nu tu mamă, nu tu familia Crist, nu tu amintiri...

Și, mai presus de toate, n-o să mai fiu nevoită să mă întreb, să sper sau să mă îngrozesc c-o să-l văd pe el. Nici să ezit între exaltare și agonie, atunci când îl știam prin preajmă. Aveam să fiu departe de toți cunoscuții. O senzație de fierbințeală mi-a cuprins pieptul. Nu-mi dădeam seama dacă era teamă sau entuziasm, însă eram pregătită.

Pregătită să las totul în urmă, cel puțin pentru un timp.

Cotind la dreapta, am trecut prin dreptul bucătăriilor — una pentru folosința zilnică, iar a doua, imediat lângă aceasta, pentru angajații firmei de *catering* —, apoi m-am îndreptat spre solarul aflat într-o latură a casei spațioase. Am pășit în încăperea uriașă. Podeaua era din lespezi ceramice, iar pereții și tavanul — construite în întregime din sticlă. Am simțit instantaneu creșterea temperaturii. Căldura densă, umedă a pătruns prin materialul rochiei, făcând-o să mi se lipească de corp.

Copacii se înălțau deasupra și peste tot în jurul meu, în încăperea tăcută, întunecoasă, luminată doar de luna care se zărea prin ferestrele de sus. Am inspirat mirosul dulceag de palmieri, orbidee, crini, violete și hibiscus. Îmi amintea de șifonierul mamei, de parfumul care emana din hainele și eșarfele ei, toate amestecate laolaltă, într-un singur spațiu.

Am cotit la stânga și m-am oprit în dreptul ușilor din sticlă, care dădeau spre terasă. În timp ce priveam mulțimea, m-am încălțat cu sandalele.

Douăsprezece ore.

Apoi am apucat câteva șuvițe de păr și mi le-am petrecut peste umăr, ca să-mi acopăr partea stângă a gâtului. Spre deosebire de fratele lui, Trevor avea să fie aici în seara asta, și nu i-ar fi plăcut să-mi vadă cicatricea.

Un chelner cu o tavă în mâini m-a întrebat:

— Domnișoară, doriți ceva de băut?

— Mulțumesc.

Am luat unul dintre paharele înalte, despre care bănuiam că fuseseră umplute cu Tom Collins¹. Băutura de culoarea lămâii era preferata domnului și a doamnei Crist, așa că ei insistau să fie împărțită de către personalul de serviciu.

Chelnerul s-a îndreptat spre oaspeții numeroși. Am rămas pe loc, ca și cum aș fi prins rădăcini, și mi-am lăsat privirea să rătăcească printre petrecăreți.

Frunzele fluturau. Briza ușoară încă păstra urmele arșiței de peste zi. Am cercetat mulțimea invitaților, toți în rochii de cocktail și costume elegante.

Cât de perfecți! Cât de impecabili!

Luminițele din copaci și chelnerii cu veste albe. Apa piscinei, albastră și limpede, împodobită cu lumânări plutitoare. Scântietoarele pietre prețioase de pe inelele și pandantivele doamnelor, reflectând lumina.

În aparență, totul era desăvârșit. Deseori, privind în jur, la cunoscuții mei și la familiile lângă care crescusem, cu averea și hainele lor de firmă, mi se părea că văd un strat de vopsea, folosit ca să acopere lemnăria putredă. Existau destule fapte întunecate

¹ Cocktail preparat din gin, suc de lămâie, zahăr și apă minerală, servit cu gheață.

și caractere urâte în Thunder Bay, dar cine se sinchisește că se dărâmă casa, atât timp cât arată frumos?

Miresmele mâncărilor pluteau prin aer, alături de muzica în surdina a cvartetului de coarde. M-am întrebat dacă ar fi trebuit s-o caut pe doamna Crist și să-i dau de știre că ajunsese sau să-l caut pe Trevor, din moment ce, la urma urmei, petrecerea fusese organizată în cinstea lui.

Am strâns mai tare paharul în mână și pulsul mi s-a accelerat. Mă străduiam să mă împotrivesc imboldului de a face ceea ce doream să fac. Ceea ce îmi dorisem mereu să fac.

Să-l caut pe *el*.

Dar el nu avea să vină la petrecere. Cel mai probabil, nu era aici.

Însă exista posibilitatea să fie.

Inima a început să-mi bată cu putere și pielea mi s-a înfierbântat. Fără să vreau, privirea a început să-mi rătăcească printre invitați, pe chipuri, căutând...

Căutându-l pe Michael.

Nu-l mai văzusem de luni de zile, însă atracția mea față de el era pretutindeni, mai ales în Thunder Bay: în fotografiile pe care mama lui le răspândise prin toată casa, în mirosul din vechea lui cameră...

Poate că totuși venise la petrecere.

— Rika.

Am întors capul spre stânga. Trevor mă strigase pe nume.

S-a desprins din mulțime. Părul lui blond era tuns aproape până la piele, iar ochii de un albastru-închis mă priveau cu nerăbdare. S-a apropiat de mine cu pași hotărâți.

— Bună, scumpo! Credeam că nu mai vii.

Inima mi s-a strâns. M-am forțat să zâmbesc când a ajuns lângă mine, la intrarea în solariu.

Mai rămăseseră douăsprezece ore.

Mi-a cuprins în palmă partea dreaptă a gâtului — niciodată stânga — și mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, lipindu-și trupul de al meu.

Am întors capul și m-am foit stânjenită.

— Trevor...

— Nu știi ce aș fi făcut dacă nu veneai astă-seară, mi-a tăiat el vorba. Să-ți arunc cu pietre în geam, să-ți cânt o serenadă, poate să-ți aduc flori, acadele, o mașină nouă...

— Am o mașină nouă.

— O mașină *adevărată*, a precizat el, zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am desprins de el. Bine că glumea din nou cu mine, chiar dacă o făcea doar ca să mă ia peste picior pentru Tesla mea nou-nouță. Se pare că, pentru el, mașinile electrice nu erau *adevărate*. Dar eram gata să accept critica, dacă așa ar fi încetat să mă facă să mă simt ca naiba în alte privințe.

Eu și Trevor Crist eram prieteni de când ne știam. Fuseserăm colegi de școală toată viața și părinții noștri ne împingeau mereu unul spre celălalt, ca și cum o relație între noi ar fi fost inevitabilă. Iar anul trecut cedasem, în sfârșit.

Fuseserăm un cuplu aproape tot primul an de facultate, amândoi studenți la Universitatea Brown¹ — de fapt, eu mă înscriisem la Brown, iar el venise după mine —, numai că totul se terminase în luna mai.

Sau, mai bine zis, *eu* pusesem capăt relației în luna mai.

Nu eram de vină că nu-l iubeam, ci pentru că nu voiam să am mai multă răbdare. Eram de vină pentru hotărârea de a mă muta într-un oraș unde el nu mai putea să mă urmeze.

Tot din cauza mea, cedase când taică-său îi ceruse să se transfere la altă școală. Ajunsese să studieze în Annapolis. Și tot eu eram de vină pentru necazurile familiilor noastre.

¹ Universitate particulară cu profil de cercetare, având sediul în localitatea Providence, din statul american Rhode Island.

Pentru că simțeam nevoia de spațiu.

Am răsuflat prelung, forțându-mi mușchii să se destindă.

Douăsprezece ore.

Trevor mi-a surâs. Luându-mă de mână, m-a dus în solariu. M-a călăuzit dincolo de peretele din sticlă, prinzându-mă de șolduri și trăgându-mă aproape de el.

— Arăți superb, mi-a șoptit la ureche.

M-am desprins din nou de el.

— Și tu arăți bine, i-am zis.

Semăna cu tatăl lui: păr blond-nisipiu, bărbie îngustă și un zâmbet capabil să facă pe aproape oricine să se topească și să-i facă pe voie. De asemenea, se îmbrăca la fel ca domnul Crist. În clipa asta, arăta elegant în costumul lui bleumarin, cu cămașă albă și cravată argintie. Cât de impecabil! Cât de perfect! Trevor făcea totul ca la carte.

— Nu vreau să te muți în Meridian City, mi-a zis, mijind ochii la mine. N-ai pe nimeni acolo, Rika. La Brown, măcar eram eu cu tine, iar Noah locuia la mai puțin de o oră distanță, în Boston. Aveai prieteni pe-aproape.

Mda. Pe-aproape.

Tocmai de asta simțisem nevoia unei schimbări. Niciodată nu fusesem silită să renunț la siguranța oferită de oamenii din jurul meu. Totdeauna exista cineva prin preajmă — părinții, Trevor, amicul meu, Noah — care să mă ridice atunci când cădeam. Chiar și când plecasem la facultate și renunțasem la confortul de a-i avea aproape pe mama și pe soții Crist, Trevor venise după mine. Pe urmă și alți prieteni de-ai mei, din liceu, plecaseră să învețe la universități din apropiere. Parcă nu se schimbase nimic.

Voiam să intru în buclucuri. Voiam să dau și de greu, să găsesc ceva care mi-ar fi făcut inima să bată nebunește. Voiam să știu cum e să nu ai pe nimeni de care să te agăți.

Încercasem să-i explic și lui Trevor toate astea, numai că, de fiecare dată când deschideam gura, nu reușeam să gădesc cuvintele potrivite. Rostite cu voce tare, ar fi părut egoiste și nerecunoscătoare, dar în gândurile mele...

Aveam nevoie să știu din ce plămădă eram făcută. Trebuia să aflu dacă eram capabilă să stau pe propriile picioare, fără să beneficiaz de protecția numelui meu de familie, fără să-mi păzească alții spatele și fără ca Trevor să graviteze tot timpul în jurul meu. Dacă m-aș fi dus într-un alt oraș, alături de alți oameni, care nu-mi cunoșteau familia, oare m-ar fi respectat? Sau, poate, chiar m-ar fi plăcut?

Nu eram fericită nici la Brown, nici cu Trevor. Prin urmare, deși hotărârea de a mă muta era dificilă și îi dezamăgea pe cei din jurul meu, asta îmi doream.

Asumă-ți cine ești.

Inima mea a palpitat când mi-am amintit cuvintele fratelui lui Trevor. Abia așteptam să plec. Încă douăsprezece ore...

— Dar, pe de altă parte, nu e chiar așa, nu? m-a întrebat Trevor, pe un ton acuzator. Michael joacă pentru Storm, așa c-o să fie el aproape de tine.

Am închis ochii, inspirând adânc și lăsând jos paharul.

— Orașul ăla are peste două milioane de locuitori. Mă îndoiesc c-o să mă ciocnesc des de el.

— În afară de cazul în care o să-l cauți.

Mi-am încrucișat brațele la piept, susținând privirea lui Trevor și refuzând să mă las antrenată într-o astfel de conversație.

Michael Crist era fratele lui. Un pic mai mare ca vârstă, un pic mai înalt și mult mai intimidant. Nu semănau aproape deloc și se detestau. Trevor fusese invidios pe el dintotdeauna.

Michael tocmai absolvise Universitatea Westgate și fusese recrutat de către NBA aproape imediat. Juca pentru Meridian

City Storm, una dintre echipele de top din NBA. Așadar în mod sigur aveam să cunosc pe cineva în noul meu oraș.

Nu că asta m-ar fi ajutat. Michael abia dacă avea ochi pentru mine, iar când mi se adresa, parcă i-ar fi vorbit unui câine. Nu aveam de gând să-i ies în cale.

Îmi învățasem lecția demult.

Oricum, prezența mea în Meridian City nu avea nimic de-a face cu Michael. Era mai aproape de casă, așa că puteam să-mi vizitez mai des mama, dar, cel mai important lucru, Trevor n-ar fi venit niciodată acolo. Detesta orașele mari și își ura fratele.

— Iartă-mă, a zis Trevor, pe un ton mai blând.

M-a tras spre el, cuprinzându-mi din nou ceafa în palmă.

— Doar că te iubesc și urăsc situația asta. Noi trebuie să rămânem împreună, Rika. Totdeauna am fost „noi doi”.

Noi doi? Nu.

Trevor nu-mi făcea inima să bată atât de tare, încât mă simțeam ca într-un afurisit de *montagne russe*. Nu era prezent în visele mele și nu era cea dintâi persoană la care mă gândeam atunci când mă trezeam.

Nu el îmi bântuia gândurile.

Mi-am dat părul după ureche și i-am remarcat privirea îndreptată fulgerător spre gâtul meu. Și-a abătut-o repede, ca și cum n-ar fi văzut-o. Cicatricea îmi știrbea perfecțiunea, presupun.

— Haide, a insistat Trevor, coborându-și fruntea spre a mea și apucându-mă de talie. Doar te tratez bine, nu? Mă port frumos și sunt totdeauna aici, dacă ai nevoie de mine.

— Trevor..., am protestat, încercând să mă smucesc din strânsoarea lui.

Dar deodată și-a coborât gura spre a mea și mirosul apei lui de colonie mi-a ars nările, în timp ce-mi încolăcea mijlocul cu brațele.

Mi-am proptit pumnii în pieptul lui, împingându-l și îndepărtându-mi gura.

Am mârâit printre dinți:

— Trevor, termină!

— Îți dau tot ce-ți trebuie, a protestat el pe un ton nervos, apropiindu-și gura de gâtul meu. Știi c-o să fim împreună.

— Trevor! am strigat, încordându-mi toți mușchii brațelor și împingându-l cu putere, până când am reușit, în fine, să-l resping.

Și-a lăsat brațele pe lângă corp și s-a dat înapoi, împleticit.

Am bătut imediat în retragere, cu mâinile tremurând.

Mi-a rostit numele, apoi s-a întins spre mine, dar mi-am îndreptat spinarea și am făcut din nou câțiva pași înapoi.

Și-a lăsat mâna să cadă și a clătinat din cap.

— Foarte bine, s-a stropșit el, rânjind. Atunci, du-te la școală. N-ai decât să-ți faci noi prieteni și să încerci să lași totul în urmă, numai că demonii tăi te vor urma în continuare. De ei n-ai cum să scapi.

Și-a trecut degetele prin păr, privindu-mă furios, după care și-a îndreptat cravata și a trecut pe lângă mine.

Am privit după el prin geam. Furia mi se aduna în piept. Ce naiba însemna asta? Nu exista nimic care să mă rețină și nimic de care să fi vrut să fug. Nu-mi doream decât libertate.

M-am retras din dreptul ușii; încă nu mă simțeam în stare să mă întorc afară. Nu voiam s-o dezamăgesc pe doamna Crist plecând pe furiș de la petrecerea fiului ei, dar nu voiam nici să-mi petrec ultimele ore aici. Voiam să stau cu mama.

M-am răsucit pe călcâie, pregătită să plec. Când am ridicat privirea, am încremenit.

Stomacul a început să mi se agite. Nu mai aveam aer.

Ce naiba!

Michael stătea pe unul dintre fotoliile capitonate aflate tocmai în partea din spate a solariului, cu ochii ațintiți asupra mea și părând de un calm straniu.

Michael. Cel care nu se purta frumos. Cel care nu era bun cu mine.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu mă puteam mișca. Pur și simplu mă holbam la el, paralizată. Oare fusese acolo încă de când intrasem?

S-a lăsat pe spătarul fotoliului, aproape învăluit de întuneric și de umbrele copacilor de deasupra. Își sprijinise o palmă pe mingea de baschet proptită pe coapsa lui, iar cealaltă se odihnea pe brațul fotoliului. Ținea între degete gâtul unei sticle de bere.

Inima îmi bătea atât de tare, că mă durea. Ce făcea el aici?

A dus sticla la gură, fără să mă scape din ochi. Mi-am coborât privirea pentru o secundă, cu obrajii înfierbântați de stânjenală.

Asistase la scena dintre mine și Trevor. *Fir-ar a naibii de treabă!*

Am ridicat din nou capul. Își aranjase părul șaten-deschis de parcă Michael ar fi urmat să apară pe coperta unei reviste. Ochii lui căprui aveau nuanța cidrului cu mirodenii. Acum păreau mai închiși la culoare, fiindcă stătea ascuns printre umbre. Mă sfredelau pe sub sprâncenele ușor încruntate. Părea redutabil. Buzele lui pline aveau o expresie severă.

Purta pantaloni negri și sacou asortat, iar cămașa albă era descheiată la gât. Nu avea cravată, deoarece, ca de obicei, Michael făcea numai ce voia.

Doar atât puteai să obții de la Michael. *Aparența*. Felul în care arăta. Cred că nici măcar soții Crist nu știau ce se petrecea în mintea fiului lor.

S-a ridicat din fotoliu, lăsând în locul lui mingea de baschet, și s-a apropiat de mine, fără să mă slăbească din ochi.

Îmi lăsa impresia că era mai înalt decât un metru nouăzeci și cinci. Michael era suplu, musculos. Mă făcea să mă simt mărunță din multe puncte de vedere. Părea să vină drept spre mine. Aveam inima cât un purice. Mă pregăteam sufletește pentru ce avea să urmeze.